

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum
Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant**

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXI. Adveniat Regnum tuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

XXI.

Adveniat Regnum tuum.

Confidera, quomodo post bonum Patris sui omnis filius geminus merito potest imò debet curam propriam, sed quodnam primò? quomòdò primò amare debet & aestimare? tale utique est hereditas. hoc enim est, quod ante omnia debetur ipsi ut filio. *Si filii, & heredes.* Rom. 8. & hoc est, quod ut filius ante omnia in tuto collocare debet. En igitur causam, quare, postquam Patri nostro cœlesti diximus: *santificetur nomen tuum, veli* Christus proximè subiungi: *Adveniat Regnum tuum.* quippe in æquum est post curam gloriæ Patris nobis quoque consulere, nihil herentius desiderandum, aut procurandam nobis est, quàm ut in tuto collocemus hereditatem, quæ filiis omnibus in Paterna Domo est consecutio ultimi sui finis. nec mireris à DEO fidenter nos posse petere ejusmodi hereditatem, non est enim eadem ratio hereditatis Cœlestis, quæ aliarum. si illic desideret filius hereditatem paratam sibi à Patre suo secundum carnem, ob hanc ipsam causam non meretur accipere. hoc enim aliud non est, quàm desiderare mortem Patris. Secus est in hereditate Cœlesti à Patre superno nobis preparatâ. hæc enim aliud demum non est, quàm ipso frui: *Dominus parat, hoc est, tota pars hereditatis meæ.* *Mat. 20.* videre ipsum, uniri ipsi, vi-

vere in ipso, atque adeò tantundem est petere ab ipso, ut ad hereditatem admittat, quantum est petere, ut concedat nos ipsi totâ simul æternitate conjungi. an non prurit tibi animus amore hereditatis tam splendida? ô hereditatem delectabilem! ô hereditatem opulentam! *Hereditas mea præclara est mihi.* Psal. 15. an non æquum tibi videtur omni momento eam postulare? *Adveniat Regnum tuum.* unde hic non dicitur DEO: *Veniamus ad Regnum tuum, sed Regnum tuum adveniat,* hoc est, *Regnum tuum veniat ad nos.* quia cum de hereditate agitur, ita debet agi. nunquam debemus velle prævenire hereditatem, sed expectare, dum hereditas nos præveniens ipsa appropinquet.

2. Confidera noluisse Christum, dum à Patre hereditatem petimus quoad substantiam, eam peti nomine hereditatis, sed Regni potius: *Adveniat Regnum tuum,* ut eam haberemus istius hereditatis aestimationem, quam habere par est. ne putes, dum heredes erimus Visionis beatæ, nos heredes fore exigui cujusdam boni, heredes Regni erimus, cui par non sit aliud, quod nempe proprium sit ipsius DEI, hoc est, Beatitudinis. *Heredes Regni, quod repromisit DEVS diligentibus se.* Jac. 2. v. 5. nos majorem in terra beatitudinem mente concipere non possumus, quam

Fff ff 3

quam

quam summi cuiusdam Regis. quia solum Regnum videtur status, qui bonorum omnium cumulum perfectum in se complectitur. *Status honorum omnium aggregatione perfectus.* Qui regnat, habet, quidquid desiderat, pecuniam, conversationem, aula obsequia, delicias, venationes, concentus musicos: unde DEUS cum Regnum daret Jeroboamo, ita illud circumscriptit: *Te autem assumam, & regnabis super omnia, quae desiderat anima tua.* 3. Reg. 11. v. 37. maxime verò qui regnat, beatus videtur, quia absolutus est Dominus populorum, atque de his pro arbitrio disponit. Verum ejusmodi beatitudo in terra oppidò imperfecta est. quis enim Rex ille tantus, qui non plurimis careat bonis, quae cuperet, & quin feriat à subditis inobedientiam, contumaciam, rebellionem, & mille perfidias saltem occultas? Regnare solius proprium est Paradisi. quippe DEUM ipsum cernimus, quantum vis Rex sit tam verus & universalis: *Rex omnis terrae DEUS.* Ps. 46. v. 8. tamen non ita in ea regnare, quin ejus mandatis plurimi luculentè refragentur. imò quot sunt bella, quae quotidie illi movent, vel ipsi filii cum Satana Rege tenebrarum federati? solum dici potest verè regnare in caelo, ubi beati omnes illi subjectionem praestant integerrimam, qualem extra caelum nullus praestat etiam Justorum. & magis regnabit, quando penitus everso Regno Diaboli pedibus habebit subiectos omnes refractarios, omnes rebelles. & cum pacificis filijs in aeterna pace quietè regnabit. *In Sion*

regnabit DEVS tuus. Il. 32. v. 7. istud est propriè Regnum, quod petimus, dicentes DEO: *Adveniat Regnum tuum.* petimus illam beatitudinem supernam, quae efficitur, cum ipso cum ceteris seculis in caelo regnando quando habentes DEUM habemus, quidquid possumus desiderare, non Regnabimus profectò super omnia, quae desiderat anima nostra. videbitur, quae cum summa pace subditi non habent solum motus omnes inferiores, sed etiam damnatos omnes, & damnatos quos Christus Judex illo superest, nostrae subjeciet potestati. *Venite benedicti Patris mei, qui estis parati, ut possidetis Regnum aeternum, quod paratum est vobis.* Mat. 25. v. 34.

3. Considera, dum tale Regnum a Patre petimus, fortè dici poterit, *veniat Regnum nostrum:* quippe illud Regnum, ut diximus, illa est beatitudo, quae ad nos spectat tanquam filijs, consequenter petere illud potestatem nostram, *paratum nobis.* Verò Christus dici voluit: *Adveniat Regnum tuum,* non *Adveniat regnum nostrum.* quia, quantum vis caelum futurum sit verè regnum non tantum nostris nostri Coelestis, sed & nostris sumus ejus filii adoptivi, astitimus ex praescripto sanctitatis, manemus illud desiderare ut nostrum, ut ipsius Regnum. hoc est agere, non amare saltem principum, sed propria utilitatis causà, sed amare, ut plus honoris possit Patri exhiberi. Hinc, cum dicis hinc Domino: *Adveniat*

regnum tuum, nihil aliud cogitandum
magis quam regnum illud, quo DEUS
in te tantum cum potestate tunc potie-
ret, ut nihil porro futurum sit, quod
DEO repugnet, aut ab ipso recedat, sed
regnum tibi veditur, quoad voluntatem,
phantasiam, intellectum, linguam, &
quocumque minimam partem tui. *Re-
gnabit Dominus super eos in monte Syon
et hoc nunc & usque in seculum.* Mich.
4.7. hoc precipuum est gaudium,
quo fruuntur in caelo beati, non quod
sint Reges, sed quod videant DEUM
regnare super eos. idem cum gratias a-
gunt Christo ob beatitudinem, quam
illis proprio sanguine comparavit, o-
mnes illi voce concordii dicunt: *Rede-
miti nos DEO in sanguine tuo ex omni
tribu &c. & fecisti nos DEO nostro re-
gnum, & Sacerdotes, & regnabimus su-
per terram.* Apoc. 5. v. 10. Primò agunt
gratias, quod facti sint DEO Regnum:
fecisti nos DEO nostro Regnum: quia
nimirum plenam cum potestate regna-
torum est DEUS super eos. deinde a-
gunt gratias, quod & ipsi facti sint Re-
ges, sed Reges Sacerdotes, quales erant
Reges omnes populi electi, hoc est, ta-
les qui thuribus aureis debebant Deo
semper offerre incensum laudis aeter-
ni: *fecisti nos DEO nostro Sacerdotes,
& regnabimus super terram:* id est, Sa-
cerdotes etiam regnantes super terram.
regnantes super omnia, quae simul cum
DEO cunctis seculis futuris habebunt
subiecta pedibus. ecce ut primò gau-
dent se esse DEO Regnum, deinde,
quod etiam ipsi sint regnaturi. Ordini
tam pulchrum, quem sancti in

caelo servant, te pariter servare oportet
super terram. illi sine comparatione
gaudent magis esse se Regnum Dei
quam Reges: & idem tibi quoque de-
bet esse in votis, quoties prece supplici
dicis DEO: *Adveniat Regnum tuum.*
non tam ut regnes cum DEO, quam ut
DEUS perfectè regnet in te.

4. Considera, duas inveniri homi-
num classes in terra, qui non audent
sincero animo more aliorum haec ver-
ba proferre: *Adveniat Regnum tuum.*
Prima est peccatorum obstinatorum,
altera Justorum imperfectorum, quo-
rum animus nimium affigitur vita illi
mortali. Non possunt ea proferre
peccatores obstinati; nam quid aliud
illi petunt, juxta genuinum verborum
sensum, cum hic petunt à DEO, ut ad-
veniat Regnum ejus, nisi ut adveniat
decretoria damnationis sententia?
Convenit DEO perpetuum in omnes
Regnum non Justos tantum, sed &
peccatores. *Regnabit DEUS super Gen-
tes.* Pl. 46. v. 9. sed modo admodum di-
verso. super justos in caelo regnabit,
super peccatores in inferno. & sic etiam
Justi erunt Deo Regnum, quia super hos
omnes regnabit DEUS tanquam Mo-
narcha amoris super totidem Reges,
qui coronati ab ipso vicissim coronas
suas cum gaudio augusto ejus solio
submittent. Et peccatores erunt Deo
Regnum, quia DEUS super eos omnes
regnabit, sed tanquam Monarcha hor-
roris super totidem mancipia, quae ab
ipso in aeternum carcerem condemna-
ta frustra conabuntur excutere cate-
nas ferreas, & compedes ignitos, sub
quo-

quorum onere gementes miseri libenter mortem sibi consciscerent, sed non poterunt. & ideo en quid perant peccatores obstinati, quin advertant, cum perunt advenire Regnum ejus: *Adveniat Regnum tuum.* petunt advenire servitutem illam æternam, quæ ipsis debetur in barathro abyssi. *Va desiderantibus diem Domini!* Amos. 5. v. 18. Neque possunt verba ista proferre illi iusti tam imperfecti, qui vivunt nimium affixi vitæ suæ mortali; quæ enim fronte audent postulare à DEO, ut ejus Regnum adveniat, si in corde suo tam malè sunt constituti, ut in omnem æternitatem renunciarent cælo, modò DEUS illis concederet citra suam offensam æternum in hac terra degere. Itaque cum tu recitas orationem Dominicam, cogita tantisper, in quo statu verseris, quando petis à DEO, ut adveniat Regnum ejus. & si in peccato existas, time, & contremisce ob periculum, in quo versaris, si Regnum ejus appropinquet. *Appropinquavit in vos Regnum DEI.* Luc. 10. v. 9. & si nimium adhuc terræ adhareas, inde te avellere satage; quæ enim ratione fieri potest, ita te affici tugurio aut mapali rustico (si tamen tanti est terra cælo comparata) ut, illud ne deserere sit necesse, grave tibi sit in aliam migrare regionem quamvis remotam ad capeßendam possessionem Regni vastissimi, quod ad te hæreditatis jure spectat. Imò si hîc fores non grandis tantum, aut princeps persona, sed unus maximorum Regum, semper intra te

ipsum dicere oporteret, quod Christus aiebat: *Regnum meum non est hoc mundo.* Non dixit: *in hoc mundo*, sed *de hoc mundo.* Jo. 18. v. 36. reverà Rex erat non solum hujus mundi sed & hujus, hunc tamen nimè curabat, sed illum tantummodo que aiebat se illic esse Regem, & isthic, quia de Regno terrenis prorsus non capiebat solatia sed de cælesti gratiam. *Regnum meum non est hic.* si ita feceris, tu quoque affluens affectu summo possis dicere cum morte quam in morte Patri tuo Christus verba ista adeò præclara: *Adveniat Regnum tuum.* in vira sensu deberrantis, ut pro se quoque veniat Regnum DEI, quemadmodum promissis. In morte sensu gratulatur ventum, uti par est, quando videtur jam jam propinquare.

5. Considera, etiã fortè contempe, ut non excutias peccatum, aut deponas affectum nimium, quo terram amplecteris, non ideo existimandum orationem Dominicam vel proflus inobtu tuo inutilem tibi fore, vel innoventem, idèò que omittendam, quia illam oras communi nomine, & semper in plurali numero, atque inconveniens non est, quia si cogitas te non posse petere pro te hominid petis pro aliis, & exerces actum charitatis. Secundò quia in eo orationum materialiter, & sic exercetur solum actum charitatis sed & actus salutis saltem externæ, qui actus salutis est devotis, ita in devotis est modo

Indefie, ut talis oratio nec inu-
lta tibi sit, quia spectato illo ipso cul-
tu externo tantum, qui est gratus Deo,
contere DEUM potes ad dandam por-
tionem gratiam, ut relicto statu illo

miserabili possis demum tu quoque
dicere non pro aliis duntaxat, sed
etiam pro te: *Adveniat Re-*
gnum tuum.
* * *

XXII.

Fiat voluntas tua sicut in caelo & in terra.

Considera quemcunque filium
multissime aspirare ad hereditate,
sed lege, ut ob exigua obsequia, qua
abinde Patri suo praestat, illa non ex-
citantur mereri debent plenam subjecti-
one, qua se in omnibus accommodat
voluntati Paterna: Proinde postquam
Patri nostro caelesti diximus: *Adveniat*
Regnum tuum, ea ratione postulantes
hereditatem, an non aequum tibi vide-
atur, ut mox etiam subjungamus: *fiat*
voluntas tua, ad omnia, quae vult, nos
propterea exhibendo: attamen non
dicimus Patri nostro: *faciamus volun-*
tatem tuam, ne eo modo plus nobis
imbuamus, quam oportet, dicimus:
fiat: sic enim majorem modestiam lo-
quentes ex una parte ostendimus
promptitudinem, quam ut liberi ha-
bemus exequendi voluntatem Divinam:
patre aliam necessitatem gratiam indica-
mus ad hoc ipsum praestandum. Porro
cum dicimus *fiat voluntas tua*, non pe-
timus duntaxat, ut *fiat a nobis*, sed ut
fiat a nobis, & fiat de nobis. Probus fi-
lius non solum facere tenetur, quid-
quid Pater sigillatim illi praecipit,
quando dicit: vade, aut veni, cessa lu-
dere exempli causa: sed debet prae-
terea

velle, ut de se fiat, quidquid vult
Pater dispositione quadam generali e-
jusdem, ut cum illum ad hoc contu-
bernum, ad hanc aulam, ad hoc genus
officii applicat. atque hoc est, quod
nos velle significamus per illud *fiat a*
Patre nostro, qui in caelo regnat. Im-
primis ut a nobis ejus voluntas fiat:
fiat a nobis voluntas tua, hoc est, ut exe-
cutioni dentur ejus mandata, ejus con-
silia, & inspirationes omnes internae:
In capite libri scriptum est de me, ut fa-
cerem voluntatem tuam. Ps. 39. Deinde
ut ejus voluntas fiat de nobis, hoc est, ut
ipse de nobis disponat in omnibus seu
prosperis seu adversis. *Veruntamen non*
mea voluntas sed tua fiat. Luc. 22. v.
42. an igitur putas te agere cum Deo
tuo tanquam Patre, & sic promereri
hereditatem, quam tibi parat, si tam
parum te subdis huic geminae volun-
tati, ut neutram adimpleas? *Qui fe-*
cerit voluntatem Patris mei, qui in caelis
est, ipse intrabit in Regnum caelorum.
Mat. 7. v. 21.

2. Considera primam voluntatem
e duabus, quas diximus, dici volunta-
tem signi, seu significatam: quia non
est voluntas determinationis circa o-
pera